

การอธิษฐานจิต เป็นความโลภหรือไม่

การอธิษฐานจิต ไม่ใช่การค้ำกำไรเกินควร ไม่ใช่ความโลภ

ความโลภ เป็นเรื่องของบาป คือ โลภอยากได้สิ่งต่าง ๆ มา ด้วยทางที่ไม่ชอบ ไม่ถูก ไม่ควร อย่างนี้ใจจะเร่าร้อน ตรงข้ามกับบุญ ยิ่งมากยิ่งขึ้น ยิ่งใจเย็น ใจใส

ทำบุญไปแล้วต้องตามนึกถึงบ่อย ๆ ดวงบุญจะขยาย และ ทุกครั้งที่ทำบุญต้องอธิษฐานจิต เป็นอธิษฐานบารมีของเรา

บุญ เป็นพลังงานชนิดหนึ่ง เหมือนกับกระแสไฟ เป็นของ กลาง ๆ จะนำไปใช้อะไรก็ได้ เอาพัดลมมาเสียบ พัดลมก็หมุนก็ เสียบเตารีด เตารีดก็ร้อน เสียบตุ๋น ตุ๋นก็เย็น เสียบหลอดไฟ ไฟก็สว่าง

ถ้ามีบุญแล้ว เอามาใช้ไม่เป็น ก็มีวันหมดได้ ถ้าบุญหมด บาปก็แทรกได้

เหมือนเรื่องราวของขอทานอดีตเศรษฐีท่านหนึ่งที่พระ สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ถ้าขยันทำงานตั้งแต่วัยหนุ่มจะได้เป็น มหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศ เพราะบุญเขามีมากขนาดนั้น

แต่ถ้าหากออกบวชประพฤติพรหมจรรย์ ปฏิบัติธรรมจะได้บรรลุมรรคผลนิพพานเป็นถึงพระอรหันต์ แต่ไม่ทำทั้งสองอย่าง ใช้ทรัพย์ที่ได้มาด้วยบุญให้หมดไปกับการเที่ยวเตร่สนุกสนานในวัยต้น

แต่ถ้าหากกลับตัวมาคิดได้ในวัยกลางคน บุญที่ยังเหลืออยู่สามารถเอาไปใช้ได้ทั้งทางโลก ทางธรรม ถ้าขยันทำมาหากิน บุญจะส่งผลให้เป็นมหาเศรษฐีอันดับสองของประเทศ ถ้ามาทางธรรม บุญก็สนับสนุนให้ได้บรรลุปะระริยบุคคลชั้นถัดมา คือเป็นพระอนาคามี แต่ถ้าไม่เอาไปใช้ทำทั้งสองอย่าง เอาไปกินเหล้าเมายา เที่ยวเตร่สนุกสนาน บุญเก่าก็ร่อยหรอลงไปอีก

บุญที่เหลืออยู่ ถ้ากลับตัวคิดได้ในบั้นปลายชีวิต ก็ไปสองทางเช่นเดียวกัน ถ้าขยันทำมาหากินกำลังบุญจะส่งผลให้เป็นมหาเศรษฐีอันดับสามของประเทศ แต่ถ้าหากมาทางธรรม บุญยังส่งผลให้เป็นพระอริยบุคคล ชั้นพระสกิทาคามี แต่ไม่ทำทั้งสองอย่าง สุดท้ายบุญหมดก็เลยมาเป็นขอทาน ไม่มีบุญที่จะไปดึงดูดทรัพย์ แต่เดิมมิให้เขากิน พอบุญหมด ต้องไปขอเขากิน เขาให้บ้างไม่ให้บ้าง ขู่บ้าง ตะคอกบ้าง

เพราะฉะนั้น บุญใช้ไปก็มีวันหมด บุญจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องทำ และต้องทำบ่อย ๆ ทำครั้งหนึ่งก็ได้ครั้งหนึ่ง ทำ ๑๐ ครั้ง ก็ได้ ๑๐ ครั้ง ทำกี่ครั้งก็ได้เท่าจำนวนครั้งนั้นแหละ

ทำบุญแล้วต้องอธิษฐานให้มีเป้าหมายของชีวิต เหมือน
เรือที่มีหางเสือ ทำบุญแล้วไม่อธิษฐานมันก็สะเปะสะปะไปเรื่อย
เปื่อย จะไม่เจอหนทางที่ดี

ต้องอธิษฐานล้อย่อมคอกให้เยอะ ๆ ถ้าอธิษฐานสั้น ๆ ว่า
“ขอให้รวย” บุญก็ส่งผลให้รวย ทำอะไรก็สำเร็จ ซึ่งอาจจะรวย
ด้วยมิจฉาอาชีวะหรือสัมมาอาชีวะก็ได้ ถ้าหากรวยเพราะมิจฉา
อาชีวะ พอบุญเก่าหมด ตายไปก็ไปบាយอีก เรื่องมันล้นซับซ้อน
นะลูกนะ

ทำบุญแล้วไม่อธิษฐาน แสดงว่าเราขาดดวงปัญญา ไม่รู้จัก
เป้าหมายของชีวิตว่า จะต้องบรรลุมรรคผลนิพพาน เมื่อไม่รู้จัก
เป้าหมายชีวิต พญามารก็สอดแทรกเอาไปทำอย่างอื่น บุญที่ได้ก็
เปี้ยงเบนไป

การอธิษฐานไม่ใช่คำกำไรเกินควร ต้องอธิษฐานล้อย่อมคอก
ไปให้เยอะ ๆ แต่ไม่ใช่ว่าจะสำเร็จทุกเรื่องนะ บางอย่างได้ บางอย่าง
ยังไม่ได้ มันเป็นไปตามกำลังบุญ พอทำบุญเสร็จอธิษฐานอยากจะ
เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันก็ไม่ได้สำเร็จเดี๋ยวนั้น หรือชาติถัดไป
แต่เรามีเป้าหมายแล้ว ก็ต้องสั่งสมบุญไปเรื่อย ๆ จนกว่ากำลังบุญ
เพียงพอที่จะทำความปรารถนานั้นให้สำเร็จได้ เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว
การอธิษฐานจะเป็นความโลภได้อย่างไร

อธิษฐานอย่างนี้เป็นอธิษฐานบารมี ประกอบไปด้วยสติ

ปัญญา ซึ่งความรู้^{นี้}ได้รับถ่ายทอดมาจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
จากพระอริยสาวกทั้งหลายสืบต่อกันมา

การอธิษฐานต้องอธิษฐานทั้งปัจจุบันและอนาคต

ปัจจุบัน เราเดือดเนื้อร้อนใจเรื่องอะไร เราก็อธิษฐาน
เจ็บไข้ได้ป่วยจากหนักเป็นเบา เบาก็ให้หาย แต่ถ้าตายขอให้ไปดี
ถ้าทำมาหากินก็ให้ประสบความสำเร็จในธุรกิจการงานที่เป็น
สัมมาอาชีพะ ถ้าจะประพฤติดุรรมก็ขอให้ได้บรรลุดุรรมกาย
ได้เข้าถึงวิชชาธรรมกาย

ถ้าครองเรือนก็ขอให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็น
ครอบครัวธรรมกาย ถ้าศึกษาเล่าเรียนก็ให้เป็นบัณฑิต เป็น
นักปราชญ์ รับราชการก็ให้เจริญรุ่งเรือง

จะไปทำหน้าที่ผู้นำบุญ ก็ให้มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ มีปัญญาที่
จะขจัดความสงสัยของผู้มีบุญทั้งหลายที่เราจะไปเชิญชวนเขา ให้
ความสงสัยนั้นหมดสิ้นไป ให้เขาแจ่มแจ้งในเรื่องของชีวิต เข้าใจ
เรื่องการสร้างบารมี

ถ้าจะเดินทางไกลก็ให้บุญหล่อเลี้ยงรักษาให้ปลอดภัย

ชาตินี้เรามีบริวารทะเลาะกัน ไม่ซื่อ มั่นคด มั่นโกง เราก็
อธิษฐาน จะมีพวกพ้องบริวารก็ให้ซื่อสัตย์ สุจริต บริสุทธ์กายวาจาใจ
เป็นบัณฑิต เป็นนักปราชญ์ ทั้งเก่งทั้งดี มาเป็นมือเป็นเท้า มา
ทำความสำเร็จของเราให้เกิดขึ้น

ถ้าหากเราเป็นคนซี้หุ่ดหิด ทุ้งง่าน ทุ้งช่าน รำคาญใจ เจ้าโทสะ ก็ขอให้บุญนี้บันดาลให้เรามีจิตใจที่เอือกเย็น มีเมตตาธรรม ไม่ขัดเคือง ไม่ขุ่นมัว ให้จิตใจใส ๆ สว่างใสว ไร้ความโกรธอะไรก็ว่ากันไป

ถ้าหากเรารู้สึกมีความอยากได้ไม่มีที่สิ้นสุดเลย อยากที่ไรก็เหนื่อยทุกที เราก็อธิษฐานจิตว่า ขอให้เรามีความพอดี ที่อยากจะแสวงหาทรัพย์ ให้ได้ทรัพย์มาอย่างเย็น ๆ ให้ได้สมบัติจักรพรรดิตักไม่พร่อง ได้มาแล้วก็อย่าไปติดในสมบัตินั้น ไม่ห่วงแหนไม่ตระหนี่ เพราะหากมีทรัพย์แล้วเกิดตระหนี่ชาติต่อไปจนอีก เดียวขึ้น เดียวลง เดียวรวย เดียวจน อย่างนี้ไม่เอา

ชาตินี้หัวทึบเหลือเกิน เรียนอะไรก็ไม่ค่อยทันเขา เราก็นึกถึงบุญที่เราทำ ขอให้มัสติปัญญาเฉลียวฉลาด เปื่องปราษฎ์ แทงตลอดทุกศาสตร์ ทุกชาติไป

ในอนาคต ก็ให้สมบุญไปด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพาน วิชชา ๓ วิชชา ๘ อภิญญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ จรณะ ๑๕ วิชชาธรรมกาย ให้ได้ไปถึงที่สุดแห่งธรรม นิพพานะปัจจะโย โหตุ อย่างนี้เป็นต้น

อธิษฐานล้อมคอกเอาไว้ให้ดี ตามกำลังแห่งความรู้แห่งดวงปัญญาของเรา เป็นอธิษฐานบารมีของเรา นี่เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องศึกษาเรียนรู้เอาไว้

๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖